

Prins Hatt under jorden

Det var en gång för länge, länge sedan en konung, som hade tre döttrar. De voro övermåttan fagra och mycket vänare än andra mör, så att deras like inte fanns varken nära eller fjärran. Likväl var den yngsta prinsessan främst, icke blott i skönhet utan ännu mer i hjärtelag och ett hult sinne. Här igenom blev hon mycket avhållen av alla, och konungen själv unnade henne gott framför någon av sina döttrar.

Det hände sig om hösten, att det var marknad i en stad inte mycket långt ifrån kungsgården, och konungen själv aktade fara dit med sina män. Som han nu skulle giva sig på väg, sporde han sina döttrar, vad de helst önskade till marknads-gåva, såsom han alltid hade för sed att giva dem någon för-äring, när han kom hem. Straxt begynte de äldsta prinsessorna uppräknat kostbarheter av alla de slag. Den ena ville ha det, den andra det. Men den yngsta prinsessan begärde icke någonting.

Häröver blev konungen förundrad och frågade, om icke även hon önskade sig något smycke eller annan grannlåt. Men hon svarade, att hon hade fullnog av gull och dyrbarheter. Som nu konungen ändock icke ville avstå med sitt spørsmål, tog hon till orda:

- Vål vet jag en ting, som jag gärna ville hava, om jag blott dristade bedja dig därom.
- Vad kan det vara? frågade konungen. Nämn vad det är, och om det står i min makt, skall du få det.
- Jo, sade prinsessan, jag har hört talas om de tre sjungande löven, och dem ville jag äga framför något annat i världen.

Nu log konungen, ty det tycktes honom, att hon bad en allt-för ringa bön. Änteligen utbrast han:

- Icke kan jag säga, att du är mycket storbegärsen, och såge jag hellre, att du bett mig om någon större gåva. Likväl skall du få, vad du önskar, gällde det ock halva mitt land och rike.

Därmed tog han hjärteligen farväl av sina döttrar, steg till häst med sitt följe och red bort, såsom ärnat var. Som han nu kom till köpstaden, varest marknad hölls, var där samlat mycket folk ifrån alla landsändar, och många främmande köpmän, som bjödo ut sitt kram på gatorna och torgen. Där var så ingen brist varken på gull eller silver eller annan rikedom, vad helst man någonsin ville tänka, och konungen köpte därav åt sina två äldsta döttrar.

Men änskönt att han gick ur bod och i bod och sporde krämare ifrån både österland och västerland, var där ingen, som visste besked om de tre sjungande löven, som han lovat sin yngsta dotter. Häröver blev han illa tillfreds, ty han hade gärna unnat henne någon glädje liksom de andra. Men när intet annat stod till råda och kvällen föll på, lät han omsider sadla sin gångare, samlade sina följesvenner och drog misslynt åter hem till sitt land igen.

Bäst han nu färdades vägen fram i djupa tankar, öck han plötsligt höra en klang liksom av harpor och strängaspel, och var den så övermåttan fager, att han aldrig hört dess like i all sin tid. Härav blev han mycket förundrad, höll in sin gångare och satte sig att lyssna, och ju längre han lyddes, desto ljuvligare blev sången. Men kvällen var mörk, så han inte kunde se, varifrån ljudet kom. Han besinnade sig så icke länge, utan red in på en stor grön äng, varest tonerna hördes, och ju längre han for, desto klarare och ljuvligare ljöd sången emot honom.

När han så ridit ett stycke, kom han änteligen till en hasselbuske. Överst på busken voro tre gyllene löv, som rörde sig av och an, och allt som de spelade, blev där en klang och en låt, så ingen det rätteligen kan omtala. Nu vart konungen inte litet glad, ty han förstod, att detta var de tre sjungande löven, varom hans dotter hade talat. Han ville så genast bryta dem, men första tid han räckte handen därefter, veko de undan, och där ljöd en stark röst under busken:

– Låt bli mina löv!

Härvid blev konungen just lite häpen, men han hämtade sig snart och frågade, vem det var, och om han inte kunde få köpa löven för guld eller goda ord. Rösten svarade:

– Jag är prins Hatt under jorden, och du får inte mina löv, varken med ondo eller godo, såsom du äskar. Likväl skall jag föresätta dig ett annat villkor.

– Vad är det för ett villkor? frågade konungen med stor iver.

– Jo, svarade rösten, detta är mitt villkor, att du skall lova mig det första liv, du möter, när du kommer hem i din gård.

Sådant tycktes konungen vara ett underligt förslag, men han tänkte på sin unga dotter och på sitt löfte och gav så sitt samtycke till prinsens begäran. Nu veko kvistarne ej längre undan, utan han gick bryta dem och vände sedan gladeligen om till sitt folk igen. Men allt som han red, höllo löven icke upp att sjunga, utan rörde sig av och an, och där blev en klang och ett spel, så att hästarne dansade av glädje och konungens hemfärd mera liknade ett segertåg än en marknadsresa.

Sagan vänder nu till kungsgården. Där sutto konungsdöttrarne hela dagen och sömmade silke på knä och talade om ingenting annat än bara, vad kostliga gåvor deras fader skulle föra med sig ifrån marknaden. När det så led på kvällen, frågade den yngsta prinsessan, om de inte skulle gå ut tillsammans framåt vägen, varest deras fader skulle komma.

– Nej, svarade hennes systrar, varföre skulle vi det göra? Det är redan särla, och aftondaggen fördärvar våra silkesstickade strumpor.

Men prinsessan sörjde inte för det, hon, utan sade:

– Om mitt förslag icke likar eder, så bliven kvar här hemma.

Jag vill ensam gå att möta vår fader.

Därmed axlade hon sin kappa och begynte vandra framåt vägen. Som hon nu hade gått ett litet stycke, gick hon höra tramp av hästar och gny av folk och vapen och förnam dess- emellan en den allra ljuvligaste sång, som någon i världen kan omtala. Då blev hon mycket glad, ty hon visste, att detta var hennes

fader, och förstod tillika, att han fått de tre sjungande löven, som hon bett honom om.

Hon lopp så emot honom, svingade sig upp i hans famn och hälsade honom välkommen med stor kärlek. Men när konungen såg henne, blev han alldeles förfärad, ty det rann honom straxt i hugen, vad löfte han givit prins Hatt, och att han nu hade bortlovat sitt eget barn. Han kunde så varken tala eller svara på en lång stund, ehuru mycket prinsessan ock sporde efter orsaken till hans sorg. Ånteligen förtäljde han allt, såsom det tilldragit sig med de tre löven, och att han utfäst det första liv, han mötte i sin gård.

Nu vart där en jämmer och en sorg, så det var inte likt någonting, och konungen själv sörjde allra mest. Men slutet blev, att han vände tillbaka till ängen och lämnade sin dotter vid hasselbusken, och tycktes honom, att han nu lidit en skada, som aldrig månne botas.

Vi låta nu konungen rida hem med sitt folk och följa istället med den unga prinsessan, där hon sitter och gråter vid den gröna busken. Hon hade inte länge suttit där, förrän marken plötsligt öppnade sig, att hon kom ned i en stor sal under jorden. Den salen var likväl inte som andra salar, utan ännu mycket,

mycket präktigare, prydd med både guld och silver och smyckad på allt vis. Men ingen människa syntes till.

Konungadottern hade nu sin lust att beskåda all härlighet, där fanns, och glömde därvid nästan alldeles bort sin sorg, och

när hon slutligen blev trött, lade hon sig att vila i en säng, som

var tillredd med täcken och sparrlakan, vitare än den vitaste snö. Men hon hade inte vilat länge, förrän dörren öppnades och där kom in en man, som gick fram till bädden, hälsade henne välkommen med många kärliga ord och sade, att det var han, som rådde över salen, ty han vore prins Hatt. Prinsen tillade, att det blivit honom pålagt av en elak trollkvinna,

att

han aldrig fick visa sig för någon människa. Därföre kunde han icke komma utan om nätterna, sedan det blivit mörkt. Men om hon ville vara honom trogen, skulle allt på sistone bli-

va annorlunda. Därmed lade han sig ned på bädden och sov om natten hos prinsessan. Men vid ottemål, första tid dagen sken, stod han upp, gick bort ifrån sin unga brud och syntes icke åter förrän särta om aftonen.

Det gick så en rund tid bortåt. Konungadottern satt i den fagra salen, och allt, vad hon någonsin ville önska, det fick hon.

Men var hon sorgmodig, behövde hon bara lyssna till de tre sjungande löven, så blev hon åter glad.

När så nio månader voro förlidna, var hon havande och födde ett svennebarn. Nu tycktes henne, att hon hade det ännu mycket bättre än förut, och dagen igenom gjorde hon inte annat än smekte sitt lilla barn och längtade efter sin käraste,
prins Hatt.

Men en afton hände sig, att prinsen kom senare hem, än han eljest var van. Som han nu änteligen kom, sporde prinsessan med stor oro, var han varit så länge.

– Jo, svarade prinsen, jag kommer ifrån din faders gård, och har jag idag märkliga tidningar, ty konungen har fäst sig en ny drottning, och om dig lyster, skall du fara hem till bröllopet

och taga vår lilla son med dig.

Detta tycktes prinsessan vara ett gott förslag, och hon kunde icke fyllest tacka sin man för hans huldhet. Prinsen tillade: – Ett måste du likväl lova, att du aldrig låter locka dig att svika din tro emot mig.

Ja, detta lovade prinsessan, och därmed slöt deras samtal för den gången.

Andra morgonen lagade konungadottern sig till med kläder och präktiga smycken för att fara till bröllops. När så allt

var

redo, körde där fram en förgyllande karm. Där satte hon sig uti med sin lilla son, och sedan bar det åstad över berg och dalar, så hon visste inte ordet av, förrän hon var framme. Men i brölloppsalen voro gästerna redan samlade, och där dracks fästningsöl med både lust och gamman

Vid nu prinsessan trädde in, kan man veta, vad det blev för en glädje. Konungen själv steg upp ur sitt högsäte och omfamnade henne med stor hjärtans fröjd, sammalunda ock hans gemål, drottningen, och de bägge prinsessorna. Alla gingo henne till mötes och bådo henne vara hjärtligen välkommen till sitt land igen.

Sedan nu första hälsningen var förbi, begynte konungen och drottningen spörja prinsessan om både ett och annat. Men framför allt ville drottningen erfara om prins Hatt, vem han var och huru han tedde sig emot henne. Konungadottern svarade litet härtill, och var lätt att skönja, det hon icke gärna

ordade i denna sak. Men allt nyöknare blev drottningen. När styvmodern så icke ville avstå med sina frågor, vart konungen omsider misslynt och sade:

– Kära hjärtalles, vad kommer detta oss vid? Det är nog att min dotter är nöjd och lycklig.

Då teg drottningen, men aldrig vände konungen ryggen till, att hon ju straxt åter var till hands med sina ideliga spørsmål.

När så bröllopet hade stått i många dagar, begynte prinsessan längta hem till sitt. Genast körde karmen åter fram, konungadottern satte sig uti med sin lilla son, skildes vid sina fränder, och så bar det av över både berg och dalar, ända till dess de voro vid den gröna busken. Där steg hon ur och kom ned i jordstugan, och de tre löven spelade så ljuvligt, att det

tycktes henne mycket bättre under jorden än i konungens gård. Men ännu kärare blev det om kvällen, när prins Hatt kom hem och hälsade henne välkommen och förtäljde, huru hans tankar aldrig varit ifrån henne, natt eller dag.

Det stod så en rund tid om, och konungadottern blev åter havande och födde ett svennebarn. Nu tycktes henne, att hon var ännu lyckligare än tillföre, och aldrig så gjorde hon annat, än lekte med sina små barn, lyssnade till de tre sjungande löven och längtade efter sin man, när han var borta.

Då hände sig en afton, att prinsen dröjde mycket längre, än han eljest var van. Som han nu änteligen kom, sporde prinsessan, var han varit så länge.

– Jo, svarade prinsen, jag kommer ifrån din faders gård, och har jag idag märkeligt nytt, ty din äldsta syster skall gifta sig

med en främmande konungason, och om du så vill, skall du fara hem till bröllopet och taga våra barn med dig.

Detta tycktes prinsessan vara ett gott förslag, och hon kunde icke nog tacka sin man för hans huldhet. Prinsen tillade:

– Ett måste du likväl lova, att du aldrig låter locka dig att svika din tro emot mig.

Ja, detta lovade prinsessan, och så slöts deras samtal för den gången.

Andra morgonen redde prinsessan sig till med kläder och kosteliga prydnader för att fara till bröllops. När så allt var i

ordning, körde den förgyllande karmen fram, konungadottern satte sig uti med sina små barn, och sedan bar det åstad över berg och dalar, att hon icke visste ordet av, förrän hon var vid

kungsgården. Men i brölloppssalen voro gästerna redan samlade, och där dracks fästningsöl med både lust och gamman.

Vid nu prinsessan trädde in, kan man tänka, vad där blev för en uppståndelse. Konungen själv steg upp ur sitt högsäte, och omfamnade henne med stor hjärtans fröjd, sammalunda ock hans gemål, drottningen, och bruden och brudgummen och brölloppsgästerna. Alla bådo henne vara välkommen och kunde icke utsäga, huru glada de voro att se henne igen.

Sedan nu första hälsningen var förbi, begynte drottningen åter spörja sin styvdotter både likt och olik, huru hon hade det,

men framför allt annat ville hon veta om prins Hatt, huru han såg ut och eljest tedde sig emot henne. Prinsessan svarade föga

härtill, ty hon kom ihåg sin mans varning. Men allt nyfiknare

blev hennes styvmoder. När drottningen nu icke ville avstå med sina ideliga spörsmål, vart konungen omsider misslynt och sade:

– Kära hjärtanes, vad kommer detta oss vid? Det är nog att min dotter är nöjd och lycklig.

Då teg drottningen, men första tid konungen vände ryggen till, begynte hon åter spörja och fråga, ehuru hon föga erfor av

vad hon ville veta.

Det stod så några dagar. Bröllopet led till ända, och konungadottern begynte längta hem till sitt igen. Straxt körde karmen åter fram, prinsessan bjöd sina fränder farväl, satte sig uti med

sina små barn, och se'n bar det av som en blåst, ända tills de voro vid den gröna busken. Där steg hon ur och kom ned i jordstugan, och de tre löven spelade så ljuvligt, att det tycktes

hennes mycket bättre under jorden än i hennes faders gård.

Men ännu kärare var det om kvällen, när prins Hatt kom hem och hälsade henne med stor kärlek och förtäljde, huru hans tankar aldrig vikit ifrån henne arla eller särila.

Det led så ännu en tid bortåt, och konungadottern var åter havande och födde en blomkind, den allra lilla fagraste, man någonsin ville se för sina ögon. Nu tycktes henne, att hon ägde

allting, som kan göra hugen glad, och dagen igenom gjorde hon inte annat än lekte med sina små barn, lyssnade till de tre

sjungande löven och längtade efter sin man.

Då hände sig en afton, att prinsen kom hem långt senare, än han eljest hade för sed. Som han nu trädde in, sporde prinsessan med stor iver:

– Hjärtans allerkäraste, var har du varit så länge? Jag har med fruktan och oro väntat efter dig.

– Jo, svarade prinsen, jag kommer ifrån din faders gård och

har jag idag märkeligt nytt, ty prinsessan, din andra syster, har

fått en friare och skall gifta sig med en främmande konungason. Om det nu lyster dig, skall du få fara hem till bröllopet och taga alla dina små barn med dig.

Detta tycktes konungadottern vara ett gott förslag, och hon kunde icke fyllest tacka sin man, att han alltid unnade henne glädje.

Prinsen återtog:

– Ett måste du likväl lova, att du icke sviker din tro emot mig, ty därav månne komma en stor olycka för oss bägge.

Ja, prinsessan lovade, hon skulle visst icke svika honom, och därmed slöts deras samtal för den gången.

Andra dagen redde prinsessan sig till med kläder och kostliga prydnader för att fara till bröllops. När så allt var i ord-

ning, körde den förgyllande karmen fram, prinsessan satte sig uti med sina tre små barn, och sedan bar det av över berg och dalar, ända tills de voro vid kungsgården. Men i konungasalen voro gästerna redan samlade, och bröllopet dracks med både lust och gamman.

Som nu prinsessan trädde in med sina små barn, kan man veta, vad där blev för en glädje. Den gamle konungen steg upp ifrån sitt högsäte och omfamnade henne med stor hjärtans fröjd, sammaledes ock hans gemål, drottningen, och bruden och brudgummen och gästerna. Alla bådo henne vara välkommen och gladde sig att ännu en gång få se henne.

Sedan nu första hälsningen var förbi, begynte drottningen åter sina spörsmål om Prins Hatt, vem han var och huru han tedde sig emot sin unga brud, men konungadottern svarade föga till hennes frågor. När styvmodern nu såg, att prinsessan var på sin vakt, gick hon åt saken med list, såsom ränkfulla

kvinnor icke gärna avstå från vad de satt sig i sinnet. Till den

ändan begynte hon orda både vitt och sitt om prinsessans små barn, som lekte på salsgolvet, huru snälla de voro, och huru lycklig konungadottern var att äga sådana barn. Hon tillade, att

de säkert bråddes uppå sitt fäderne, och att Prins Hatt månne vara en mycket fager ungersven.

Såsom nu modershjärtat alltid är ömt, lät prinsessan locka sig av hennes falska tal, och huru det ena ordet gav det andra,

bekände hon omsider, att hon icke rätt visste, om prinsen vore vacker eller led, ty hon hade aldrig sett honom. Härvid föll drottningen henne straxt i talet med stor iver, slog ihop händer-

na och beskärmade sig högljutt över prinsen, att han kunde hava något dolt för sin egen hustru.

– Och, sade hon, må jag väl säga, att du är mycket olika andra kvinnor, då du icke skaffat dig besked härutinnan. Ja, slutet av deras samtal blev, som man kunde vänta, att prinsessan glömde sin mans varning, yppade allt, vad hon visste, och sporde sin styvmoder om råd, vad hon skulle göra för att få se sin man. Detta var just, vad drottningen hade väntat.

Hon lät därför icke länge bedja sig, utan lovade utöfna någon hjälp, innan de skulle skiljas åt.

Det stod så några dagar. Bröllopet led till ända, och konungadottern begynte längta till sitt. Som hon nu skulle fara, tog styv-

modern henne avsides och sade:

– Här vill jag giva dig en ring, ett eldstål med öinta och ett ljus. Om du önskar se din man, sådan han rätteligen är, skall du stiga upp om natten, slå eld genom ringen och tända ljuset. Men bara akta dig väl, att du inte väcker honom ur sin sömn! Ja, prinsessan tackade mycket för gåvan och lovade göra allt, såsom hennes styvmoder lärt henne. Därefter skildes hon vid

sina fränder, satte sig upp i karmen med sina tre barn, och se'n

bar det åstad, så hon visste inte ordet om, förrän de voro vid den gröna busken. Där steg hon ur och gick ned. Men ehuru löven spelade och allt var fagert och ljuvligt såsom förr, kände

hon sig illa till mods, ty hon var så upptänd, att hon icke tänkte

på någonting, utan huru det månne bli, när hon såck se sin man i hans rätta skepnad.

När det nu var särila om aftonen och hade blivit mörkt, kom prinsen hem igen, såsom hans sed var. Då skall man tro där blev en glädje, och Prins Hatt förtäljde med många älskogsfulla ord, huru hans hug stått till henne, allt medan hon var borta. Därefter gingo de till ro, och prinsen föll i en djup sömn.

Knappt hade konungadottern märkt detta, förrän hon steg upp, slog eld genom ringen, såsom hennes styvmoder lärt henne, och nalkades sakta intill bädden för att betrakta sin käraste.

Men där kan ingen rätteligen omtala hennes glädje, när hon såck se, att det var en fager ungersven, som låg framför henne. Hon blev så till sig, att hon glömde allt annat i världen endast

för att se på honom, och ju längre hon såg, desto fägre tycktes

han henne, så att hon vart alldeles betagen av kärlek.

Bäst hon nu lutade över prinsen, där han låg och sov, hände sig inte bättre, än att en varm droppe rann av ljuset och föll på

hans bröst, så att han rörde sig. Nu blev prinsessan förskräckt

och ville genast blåsa ut ljuset. Men det var för sent, ty svennen

vaknade, sprang förfärad upp och såg, vad hon hade gjort. I samma stund tystnade de tre sjungande löven, den fagra salen byttes till en kula för ormar och paddor, och konungabarnen

med sina små stodo där ensamme mitt i den mörka natten.
Men Prins Hatt var blind.

Nu ångrade konungadottern sin gärning, föll ned för sin man och bad med många bittra tårar, att han skulle tillgiva henne, vad hon brutit honom emot.

Prinsen svarade:

– Illa har du lönat all den kärlek, som varit oss emellan.
Lik-

väl vill jag förlåta dig, och må det nu stå till dig själv, om du

vill följa din blinde ungersven eller återvända till din fader.

Vid detta tal blev prinsessan än mera bedrövad och grät, så att hennes tårar tillrade ända ned på jorden. Hon sade:

– Aldrig har du tillgivit mig av hjärtat, då du kan fråga, om jag vill gå med dig, ty dig vill jag följa, så länge jag lever i värld-
den.

Därmed tog hon prins Hatt vid handen, och de drogo bort ifrån salen under den gröna busken. Men det var icke liten ynke att se, när konungadottern med sina tre barn och sin blinde man skulle söka sig väg genom den villande skogen.

När de så vandrat en långan led, kommo de slutligen på en grön stig, som lopp fram genom ödemarken. Då frågade prins Hatt:

– Hjärtans allerkäresta, ser du någonting?

– Nej, svarade prinsessan, jag ser ingenting utom allenast skog och gröna träd.

De gingo så längre fram, och prinsen sporde åter igen:

–Hjärtans allerkäresta, ser du någonting?

Prinsessan svarade som förut:

– Nej, jag ser alls intet utom bara den gröna skogen.

Änteligen frågade prinsen tredje resan:

– Hjärtans allerkäresta, ser du ännu ingenting?

Konungadottern svarade:

– Jo, mig tyckes, jag ser ett stort hus, och dess tak glänser, som det vore av koppar.

Prinsen återtog:

– Då äro vi framme vid min äldsta systems gård. Nu skall du gå in, hälsa ifrån mig och bedja, att hon tager vår äldsta son och fostrar honom, tills han blir vuxen. Men själv får jag icke

komma under hennes tak, icke heller får du låta henne gå hit till mig, ty då månne vi för alltid åtskiljas.

Ja, konungadottern gjorde efter sin mans tillsägelse. Hon gick in i gården och framförde sitt ärende, ehuru det sved henne i hjärtat, när hon skulle lämna sin lilla son. Därefter skildes

hon ifrån sin svärsyster med stor vänskap å bägge sidor. Men huru gärna prinsens syster ock ville träffa sin broder, dristade

konungadottern icke bryta emot sin mans förbud och tillstödja hennes begäran, Prinsen och hans käresta begynte nu åter sin färd och vandrade en långan led över skog och obygd, tills de funno en grön stig, som lopp fram genom ödemarken. Då frågade prinsen åter:

– Hjärtans allerkäresta, ser du någonting?
– Nej, svarade prinsessan, jag ser ingenting utom skog och gröna träd.
De gingo nu än ett stycke, och prinsen sporde om igen:
– Hjärtans allerkäresta, ser du någonting?
Prinsessan svarade som förut:

– Nej, jag ser icke något utom bara den gröna skogen.

Slutligen frågade prinsen tredje resan:
– Hjärtans allerkäresta, ser du ännu ingenting?

– Jo, svarade prinsessan, mig tyckes, jag ser ett stort hus, och

dess tak skiner, såsom vore det av silver.

Prinsen återtog:

– Nej, jag ser icke något utom bara den gröna skogen.

Slutligen frågade prinsen tredje resan:

– Hjärtans allerkäresta, ser du ännu ingenting?

– Jo, svarade prinsessan, mig tyckes, jag ser ett stort hus, och

dess tak skiner, såsom vore det av silver.

Prinsen återtog:

– Då äro vi framme vid min andra systems gård, Nu skall du

gå in, hälsa ifrån mig och bedja, att hon emottar vår andra son

och fostrar honom, tills han blir vuxen. Men själv får jag icke

komma under hennes tak, icke heller får du låta henne gå hit att träffa mig, ty då månne vi för alltid åtskiljas.

Ja, konungadottern gjorde efter sin mans tillsägelse. Hon gick in i gården och framförde sitt ärende, ehuru det sved henne in i hjärtat, när hon skulle lämna sitt barn. Därefter skildes

hon från sin svärsyster med mycken vänskap å bägge sidor.

Men huru prinsens syster ock bad att få gå ut till sin broder, dristade konungadottern likväl icke bryta emot sin mans förbud och tillstödja hennes begäran.

Prinsen och hans käresta begynte nu åter sin färd, tills de funno en liten grön stig, som lopp fram genom skogen. Då frågade prinsen som förut:

– Hjärtans allerkäresta, ser du någonting?

– Nej, svarade prinsessan, jag ser ingenting utom skog och gröna träd.

De vandrade så ännu ett stycke, och prinsen sporde som tillföre:

– Hjärtans allerkäresta, skönjer du ingenting?

– Nej, svarade prinsessan, jag ser icke något utom den mörka skogen.

Slutligen frågade prins Hatt tredje resan:

– Hjärtans allerkäresta, skönjer du ännu ingenting?

– Jo, svarade prinsessan, mig tyckes, jag ser ett stort hus, och

dess tak glimmar såsom klart gull.

Prinsen återtog:

– Då äro vi komna till min yngsta systers gård. Nu skall du gå in, hälsa ifrån mig och bedja, att hon vill emottaga vår lilla

dotter och fostra henne. Men själv får jag icke komma under

hennes tak, icke heller får hon gå hit till mig, ty då mån-
de vi
för alltid åtskiljas.

Konungadottern gjorde nu efter sin mans tillsägelse, gick in i
gården, framförde sitt ärende och blev på det allra bästa
emot-

tagen av prinsens syster. Därefter ville hon strax återvända.
Men när hon nu skulle lämna sitt sista barn ifrån sig, gick
det

henne så till sinnes, att hennes hjärta ville brista av sorg
och

hon glömde prinsens förbud och allting annat, bara för sin
egen stora bedrövelse. Hennes svärsyster gick så med henne,
utan att hon kom ihåg att hindra det.

Som de nu kommit fram till prinsen, kunde systemen icke
avhålla sig utan lopp i hans famn och grät bitterligen. Men
när prins Hatt märkte, att prinsessan åter svikit sitt ord
emot

honom, bleknade han som en snö och utbrast:

– Hjärtans allerkäresta, detta skulle du inte hava gjort.

I samma stund sänkte sig en sky ned av himmelen, och
prins Hatt försvann i luften, såsom en fågel i yger.

Nu kan man veta, vad där blev för en sorg och jämmer för
dem bägge. Konungadottern vred sina händer i blod och ville
icke låta trösta sig, ty hon hade nu mistat allt, vad hon höll
kärt i världen, och prinsens syster sörjde icke mycket mindre.
När de så hade länge klagat för varandra, begynte de omsider
överbägga, huru de skulle återvinna prins Hatt, ty prinsessan
ville icke vända igen att söka honom, skulle hon ock leta över
hela vida världen. Prinsens syster tog till orda:

– Icke har jag något råd att giva dig, om du icke vill gå bort
till det stora berget, som du ser över skogen. Där bor en gam-
mal trollkärning, som heter Berta. Hon är vis i mångahanda,
och kanske hon kan giva dig någon besked.

Ja, konungadottern sade, att hon ville göra så, ty hon skulle
aldrig upphöra att söka efter sin man, så länge hon trådde på

jorden. Därmed skildes hon ifrån sin svärsyster med stor kärlek

och begynte nu ensam och allena sin vandring över berg och dal och skog och fält, allt såsom prinsens syster sagt henne vägen.

Som det nu blev särsla, att hon icke kunde gå längre, blev hon varse ett litet ljus, som tindrade på fjället. Då glömde hon alldeles bort sin trötthet och letade sig fram över stockar

och stenar, ända till dess hon fann en håla upp i berget, och hålans dörr stod öppen. Där inne kunde hon se, var en hel hop småtroll, både män och kvinnor, voro samlade omkring elden, och allra längst fram satt en gammal, gammal gumma och pysslade med något smått. Käringen var stygg till utseende,

liten till växt och mycket ålderstigen, och tyckte konungadottern sig härav kunna förstå, att detta var gamla Berta, varom prinsens syster talat. Hon besinnade sig så icke länge, utan träd-

de fram i hålan och hälsade med stor ödmjukhet:

– God kväll, kära mor!

Då sprungo alla småtrollen upp och blevo mycket häpna att få se en kristen människa. Men bergakvinnan öck ett fryntligt ansikte och svarade:

– God kväll igen! Vad är du för en, som kommer och hälsar så vackert? Jag har nu suttit här i väl sina femhundra år, men ännu har ingen förrän du gjort mig den hedern och kallat mig kära mor.

Ja, konungadottern sade sitt ärende och frågade, om den gamla kvinnan visste besked om en förtrollad prins, som kallades prins Hatt under jorden.

– Nej, svarade käringen, det vet jag inte. Men, eftersom du

gjorde mig den hedern och kallade mig kära mor, vill jag ändå hjälpa dig. För du skall veta, jag har en syster, som är dubbelt så gammal som jag, och kanske hon kan säga någon råd.

Detta tycktes konungadottern vara ett vänligt svar, och hon tackade mycket för den gamla kvinnans goda vilja. Hon blev så natten över i berget, men andra dagen skulle en av mor Bertas pysslingar visa henne vägen.

När nu morgonen kom, att sol rann östan upp, var prinsessan inte sen att åter giva sig på färd, och en av bergpysslingarne var hennes följesven. Vid hon så skulle skiljas ifrån den gamla bergkvinnan, tog käringen till orda:

– Mycken lycka på resan, och önskar jag dig allt gott, ehuru jag väntar, att vi aldrig mer få se varandra. Likväl, eftersom du gjorde mig den hedern och kallade mig kära mor, ber jag, att du vill emottaga denna spinnrock till en hugkomst. Men så länge du har den spinnrocken, behöver du aldrig lida nöd, ty den spinner ensam lika mycket garn som nio andra.

Ja, konungadottern tackade för gåvan, såsom den väl det kunde vara värd, ty spinnrocken var allt igenom av skärt gull. Därefter skildes hon ifrån bergakvinnan och gav sig på färd såsom tillföre och vandrade över berg och djupa dalar hela Guds långa dagen i ända. Men när det blev särila på aftonen, kommo de åter till ett högt fjäll, och däruppe glimmade ett ljus som en liten stjärna. Då sade pysslingen:

– Jag har nu visat dig vägen, såsom jag lovat, ty här bor farmors syster, och är nu tid, att jag vänder hem igen.

Därmed lopp han sina färde. Men prinsessan letade sig fram över stock och sten, ända tills hon kom upp i fjället och fann en håla, vars dörr stod öppen, så att eldskenet lyste rött genom mörkret.

Konungadottern besinnade sig nu icke länge, utan trädde in i bergstugan, och fick hon se, varest en stor mängd troll, både män och kvinnor, voro samlade omkring elden. Men längst fram satt där en gammal, gammal gumma, som tycktes vara husbonde för alla de andra. Käringen var liten till växt och stygg till utseende och så ålderstigen, att hennes huvud

runkade av och an. Härav tyckte konungadottern sig väl kunna veta, att detta var mor Bertas syster. Hon gick därför fram

och hälsade höviskt:

– God kväll, kära mor!

Då sprungo alla småtroilen upp och voro mycket häpna att se en kristen människa. Men käringen gick ett fryntligt utseende och sade:

– God kväll igen! Vad är du för en, som kommer och hälsar så vackert? Jag har nu suttit här i väl sina tusende år, men ännu har ingen förr än du visat mig den hedern och kallat mig kära mor.

Ja, konungadottern förtäljde, vem hon var, och framsade sitt ärende, om icke den gamla kvinnan visste besked om en förtrollad prins, som kallades prins Hatt under jorden.

– Nej, svarade käringen, det vet jag inte. Men eftersom du gjorde mig den hedern och kallade mig kära mor, vill jag ändå hjälpa dig, så gott jag kan. För jag har ännu en syster, hon

är dubbelt så gammal som jag, och kanske vet hon någon råd.

Detta tycktes konungadottern vara ett gott svar, och hon tackade mycket för den gamlas goda vilja. Hon blev så natten över i berget, men andra dagen skulle en av bergkvinnans pysslingar visa henne vägen.

När nu morgonen kom, att det begynte gry för dagen, var prinsessan genast redo att giva sig åstad, och en av bergpysslingarne skulle följa henne. Vid hon så skulle taga farväl av den gamla, sade käringen:

– Jag önskar dig all lycka på resan, och lära vi härefter aldrig mer se varandra. Likväl, eftersom du visade mig den hedern och kallade mig kära mor, ber jag, att du vill emottaga denna härve till en vännegåva. Men så länge du har den härven, behöver du inte lida någon brist, ty han härvlar själv allt

allt
det garn, som din spinnrock spinner.

Ja, konungadottern tackade mycket för den kostliga för-
ärningen, ty härveln var inte som andra härvlar utan alltigenom
av klart guld. Därefter skildes hon ifrån bergakvinnan och van-

drade såsom tillförene över berg och dalar, hela Guds långa
dagen i ända. Men när det blev särla om aftonen, kommo de
åter till ett högt berg, och överst i fjället tindrade ett
ljus såsom

en liten klar stjärna. Då sade pysslingen:

– Nu blir det tid, att jag vänder hem igen, ty här uppe bor
farmors syster, och kan du nu själv ¶nna vägen.

Därmed lopp han sina färde. Men prinsessan letade sig fram
över stock och sten, ända till dess hon kom upp i fjället och
fann en bergstuga, vars dörr stod öppen, så att elden sken ge-
nom det kolane mörkret.

Vid hon nu trädde in i stugan, ¶ck hon se, varest en hel
hop troll, både män och kvinnor, voro samlade omkring elden.
Men allra längst fram satt där en gammal, gammal gumma
och pysslade med något smått. Käringen var inte mycket vack-
er utan stygg till utseende, hade en lång, lång näsa, som
stötte

samman med hakan, och var så ålderstigen, att hennes huvud
for fram och tillbaka. Härav tyckte prinsessan sig väl kunna

förstå, att detta var mor Bertas äldsta syster. Hon gick
därföre

fram och hälsade höviskt:

– God kväll, kära mor!

Då sprungo alla småtroilen upp och voro mycket häpna
att se en kristen människa. Men käringen ¶ck ett fryntligt ut-
seende och sade:

– God kväll igen! Vad är du för en, som kommer hit och
hälsar så vackert? Jag har nu suttit här i väl sina tvåtusende
år,

men ännu har ingen tillförene visat mig den hedern och kallat
mig kära mor.

Ja, konungadottern förtäljde, vem hon var, framsade sitt

ärende och sporde den gamla kvinnan, om hon icke visste besked om en förtrollad prins, som kallades prins Hatt under jorden. Då blev kärningen mycket allvarsam och besinnade sig både länge och väl. Anteligen utbrast hon:

– Nog har jag hört talas om prins Hatt och kan säga dig, var han vistas. Likväl är det föga vån, att du någonsin återfår

honom, ty han är förhäxad, så att han har glömt både dig och allt annat.

Hon tillade:

– Men eftersom du gjorde mig den hedern och kallade mig kära mor, vill jag ändock hjälpa dig, så gott jag kan. Bliv här i

natt, så få vi imorgon åter talas vid!

Ja, detta tycktes konungadottern vara ett gott svar. Hon tackade därför med många vänliga ord och blev så över natten i berget.

När nu morgonen kom, att dagen begynte gry i öster, var prinsessan åter redo att giva sig på väg. Vid hon så skulle skiljas

ifrån bergakvinnan, tog kärningen till orda:

– När du går härifrån rätt med solen, kommer du omsider

till en stor kungsgård. Där skall du gå in och göra, såsom jag nu vill säga dig, ty där bor konungasonen, din käraste.

Kvinnan tillade många goda råd, huru prinsessan skulle skicka sig i allting. Änteligen sade hon:

– Jag önskar dig nu lycka på resan, och lära vi hädanefter aldrig mer träffas. Likväl, eftersom du visade mig den hedern och kallade mig kära mor, ber jag, att du vill hålla till godo denna pung, såsom en hugkomst och vännegåva.

Därmed räckte hon konungadottern en präktig silkespung, som var alltigenom stickad med rödaste gull. Men det var inte med den pungen som med andra pungar, ty han hade sådan underlig egenskap, att han alltid var full med vita pengar, huru

mycket ock måtte tagas därur. Ja, prinsessan tackade för den

kostliga gåvan, såsom hon det inte annat kunde, och skildes så ifrån bergakvinnan med stor vänskap å bägge sidor.

Det avlopp nu i allting, såsom käringen sagt, ty när prinsessan hade vandrat uppför lid och utför lid, genom många gröna skogar, kom hon änteligen till en stor, stor kungsgård, som var

så övermåttan präktig, att konungadottern aldrig i världen sett

dess like. Nu vart hon mycket glad, att hon var så nära sin hjär-

tans kär, och besinnade sig icke länge, utan gick in. Vid hon så

öppnade borgagrinden, ¶ck hon se en stor kvinna, som kom gångandes rätt emot henne, och var kvinnan så grant klädd, att prinsessan väl trodde sig kunna veta, att det var hon, som rådde över gården. Trollet frågade genast:

– Vem är du, och var kommer du ifrån?

– Jo, svarade prinsessan, jag är inte annat än en fattig främ-ling, som har gått hit för att begära tjänst.

– Jaså, återtog trollet, du menar väl, att jag skall ha tjänst

åt var och en, som kommer och far? Nej, packa dig straxt din väg!

Och därvid såg käringen så bister ut, att prinsessan blev helt förfärad. Men hon repade mod igen och svarade med stor ödmjukhet:

– Om så är, måste jag låta mig nöja, som eder tackes. Likväl ber jag att få låna hus några dagar, medan jag vilar ut efter min långa vandring.

– Ja, sade trollet, det kan du få. Du kan få ligga i gåshuset. Det blir just ett passligt härbärke åt en sådan som dig.

Därvid blev det. Trolldrottningen gick sina färde, men konungadottern skulle få bo i gåshuset, me'ns hon vilade ut efter

sin långa resa.

När prinsessan nu kommit för sig själv, gjorde hon, som den gamla bergakvinnan lärt henne. Först skurade hon och

putsade och fejade i var vrå, så aldringen har sett sådant. Där-

efter tog hon fram sin spinnrock och spann det allra grannaste garn, både gull och silke. Sedan tog hon fram härveln och härvlade garnet, och lagade till väv och vävde gyllenduk och fagert päl, och klädde hela stugan runt omkring, och upphörde så icke, förrän gåshuset var förvandlat till det präktigaste här-

bäрге i hela kungsgården.

När så det var gjort, tog hon fram sin silkespung och gick ut och köpte sig både mat och mjöd och vin och vad annat, kan fås för penningar, och kokte och stekte och bullade upp och lagade till ett gästabud, så att väl aldrig någon av oss har varit med om hälften så präktigt gille. Slutligen gick hon upp i kungsgården och beddes få tala vid drottningen. Ja, käring-
en und□ck henne på det allra bästa och frågade efter hennes begäran.

– Jo, sade prinsessan, detta är mitt ärende, att jag ville bedja dig och din dotter, att I visen mig den stora hedern och bliven mina gäster ikväll.

Detta behagade trolldrottningen övermåttan väl, ty hon hade fuller hört talas om, vad stora anstalter voro gjorda i gås-

huset. Hon samtyckte fördenskull till prinsessans begäran och lovade komma, såsom utsatt var.

När det nu led på aftonen, att drottningen och hennes styvdotter gingo ned i gåshuset, blevo de emottagna, som man det väl kan tänka, och var där tillrett ett gästabud, så det både hördes och spordes. Vid de nu sutto över bord och åto och drucko och voro glada, tog prinsessan fram sin gyllene spinnrock och begynte spinna. Då vart trolldrottningen alldeles förundrad och tyckte att detta var en långt större kostbarhet än något annat, som hon hade sett. Hon frågade fördenskull, om hon ej kunde få köpa spinnrocken.

– Nej, svarade prinsessan, den är icke fal för penningar, icke heller vill jag giva dig honom till skänks. Likväl, sade hon, skall

jag avstå den åt dig med ett enda villkor.

– Vad är det för ett villkor? sporde trolldrottningen med mycken iver.

– Jo, sade prinsessan, detta är mitt villkor, att jag får sova i natt hos din allerkäraste.

Sådant kom drottningen något sällsamt före, och hon besinnade sig länge på köpet, men såsom hon fått en stor begärelse att äga spinnrocken och därtill var full av all slags falskhet,

menade hon, att det väl ¶ck gå för sig för en enda gång. Det blev så slutet på deras samtal, att trollet ¶ck spinnrocken, men konungadottern skulle få sova om natten hos sin egen allerkäraste, prins Hatt.

Drottningen vände nu tillbaka hem till kungsgården och överlade med sig själv, vad råd hon skulle taga, att de unga tu ej måtte komma i tal med varandra. Till den ändan befallte hon sin styvdotter att lönnligen stanna i prinsens sovrums för att lyssna till allt, vad den främmande vandringskvinnan mände säga eller göra om natten. Därefter fyllde hon en bägare med mjöd, blandade starka örter i drycken och bjöd prinsen.

Men han hade icke så snart tömt bägaren, som en tung sömn föll över honom, så att han sjönk i dvala och varken hörde eller såg. Då log trollpackan i sitt falska hjärta, förde

prinsessan in i kammaren, såsom lovat var, och menade, att hon nu gärna kunde få tala med prinsen, så mycket hon ville. När konungadottern nu blivit ensam med sin käraste, sprang hon fram, föll honom om halsen med stor hjärtans fröjd och sade, huru glad hon var, att änteligen ha funnit honom. Men prinsen vaknade icke, utan sov. Då vart hon högeligen bekymrad, ropade honom med många kärleksfulla ord och förtäljde,

huru hon vandrat hela världen om för att söka honom. Men det var som förut, prinsen varken talade eller svarade. Nu kunde prinsessan icke annat tänka, än att han icke längre höll henne kär. Hon föll därför ned på sina knän, bad honom om tillgift för allt, vad hon brutit honom emot, och grät så bitterligen, att det kunnat röra en sten till medömkan.

Likväl sov prinsen som förut och vaknade icke, ty sådan kraft var uti dvaldrycken.

Men drottningens dotter låg och hörde vart ett ord, som talades, och tycktes henne sådan ynck om den främmande vandringskvinnan, att hon ej hade hjärta att förråda henne för sin elaka styvmoder.

Så förled hela natten, och om morgonen arla, förrän dager var ljus, kom trollet in i prinsens kammare för att höra, huru allt stod till. Konungadottern öck nu vända igen till gåshuset, och där satt hon sedan med hand under kind och bara grät, så att tårarne runno klara som klaraste pärlor.

Men när trolldrottningen märkte, att hennes svek hade lyckats, vart hon så glad, att hon tyckte sig gärna vilja göra ännu en slik handel, om tillfälle yppades. Hon gick så tillbaka in till

sitt, och dagen i ända gjorde hon inte annat än bara spann på den gyllene spinnrocken. Men lika snällt som tråden leker på spindeln, lika snällt lekte ock hennes tankar till allt, vad ont kunde vara.

Som det nu led emot aftonen, stod prinsessan omsider upp, torkade sina tårar och begynte tillreda ett nytt gästabud, som var ännu mycket kosteligare än förra gången. Därefter gick hon upp i gården och beddes få tala vid drottningen. Som de nu åter träffades, sporde trollet med många vänliga ord efter hennes ärende.

– Jo, svarade prinsessan, detta är mitt ärende, att jag vill bedja dig och din styvdotter visa mig den stora hedern och bliva mina gäster även för i kväll.

Sådant behagade trolldrottningen övermåttan väl. Hon samtyckte därför till prinsessans begäran och lovade komma, såsom tillsagt var.

När prinsessan och hennes gäster nu åter suto över bord och drucko och voro glada, tog prinsessan fram sin gullhärvel och begynte härvla. Då vart trolldrottningen förundrad och tyckte, att detta var en mycket större kostbarhet än något annat, som hon sett tillföre. Hon frågade fördenskull, om hon ej kunde få köpa härveln.

– Nej, svarade prinsessan, den är icke fal varken för penningar eller goda ord. Likväl, sade hon, skall jag avstå den åt dig

på ett enda villkor.

– Vad är det för ett villkor? frågade trollkärningen och var mycket ivrig.

– Jo, sade prinsessan, detta är mitt villkor, att jag får sova ännu en natt hos din käraste.

Sådant kom trollkvinnan sällsamt före. Likväl besinnade hon sig icke länge, utan samtyckte till prinsessans begäran och

menade, att det väl inte vore så farligt. Hon skulle nog hitta på råd. Slutet på deras samtal blev således, att trollet öck gull-

härvell, men konungadottern skulle få sova om natten hos sin egen hjärtans allerkäraste, prins Hatt.

Drottningen vände nu tillbaka hem och överlade, vad råd hon skulle utöfna, att de unga tu ej måtte komma i tal med varandra. Till den ändan befallte hon sin styvdotter att gömma sig i prinsens sovrums och lönnligen akta uppå allt, vad den främmande kvinnan skulle företaga. Därefter fyllde hon en bägare med mjöd, blandade starka örter uti och bjöd prinsen dricka.

Men knappt hade han tömt bägaren, förrän en tung sömn

föll över honom, så att han sjönk i dvala och varken hörde eller såg.

Då gladdes trolldrottningen i sitt falska hjärta, lopp bort till

prinsessan, förde henne in i kammaren och sade, att hon nu skulle bliva där om natten, såsom lovat var.

När konungadottern nu blivit ensam med sin käraste, sprang hon fram, föll honom om halsen med stor kärlek och sade, huru glad hon var, att änteligen ha funnit honom. Men prinsen varken talade eller svarade. Då vart hon högeligen bekymrad,

ropade honom med många kärleksfulla ord och förtäljde, huru hon vandrat kring hela vida världen för att söka honom.

Som prinsen nu ändock fortfor att sova, kunde prinsessan icke tänka annat, än att han icke längre höll henne kär. Hon föll därför ned på sina knän, bad honom om tillgift för allt, vad hon brutit honom emot, och grät så bitterligen, att hennes hjärta ville brista av sorg.

Detta allt förnam trollkäringsens dotter, där hon låg gömd i kammaren, och skulle sådan ömkan med de två konungabarnen, att hon begynte överlägga, huru hon skulle frälsa dem ur sin moders våld. Men prinsen sov alltjämt och vaknade inte. Sådan kraft var i dvaldrycken, som han hade druckit.

Så förled hela den natten, och om morgonen bittida, förrän det begynte bräcka för dagen, gick trolldrottningen in i prinsens sovkammare för att spörja, huru allt stod till. Konungadottern skulle nu vända igen till gåshuset, och där satt hon sedan

med hand under kind och bara grät, så att hennes tårar runno i strida strömmar.

Men när trollkäringsen skulle veta om prinsens sömn, och huru allt annat hade avlupit, vart hon så glad, att hon tyckte sig gärna vilja göra ännu en slik handel, om tillfälle yppades. Hon

vände så åter hem till sitt, och hela dagen i ända gjorde hon inte annat än bara härvlade på den gyllene härveln. Men lika

snällt som tråden lekte på härveln, lika snällt lekte ock hennes

tankar till allt, vad ont kunde önnas.

Som det nu led emot kvällen, stod konungadottern omsider upp, avtorkade sina tårar och begynte tillreda ett gästbud, som var ännu mycket, mycket kosteligare än någonsin tillföre. Därefter gick hon upp i gården och beddes få tala

vid drottningen. När de nu åter träffades, sporde trollet med många vänliga ord efter hennes ärende.

– Jo, svarade prinsessan, detta är mitt ärende, att jag vill bedja dig och din styvdotter ännu en gång visa mig den stora hedern och bliva mina gäster.

Ja, sådant behagade trolldrottningen mycket väl. Hon samtyckte därför till prinsessans begäran och lovade komma, såsom utsatt var.

När konungadottern och hennes gäster nu åter suto till bords och åto och drucko och gjorde sig glada, tog prinsessan fram sin silkespung och visade, att den städse var full med penningar, huru mycket ock mände tagas därur. Häröver blev trolldrottningen på det högsta förundrad och menade, att detta var en ännu mycket större dyrbarhet, än något annat, som hon hade sett. Hon frågade fördenskull, om hon ej kunde få köpa pungen.

– Nej, svarade prinsessan, den är icke fal för något pris, var-

ken för penningar eller goda ord. Likväl, sade hon, skall jag avstå honom till dig med ett enda villkor.

– Vad är det för ett villkor? sporde trollkärningen med stor häftighet.

– Jo, svarade prinsessan, detta är mitt villkor, att jag får sova ännu en natt hos din käraste.

Såsom nu trolldrottningen tyckte, att hon ej ville äga någonting i världen så gärna som den gyllene pungen, besinnade hon sig icke länge, utan gick straxt in på handeln. Det blev så avta-

lat dem emellan, att karingen öck pungen, och konungadottern skulle ännu en natt få sova hos sin hjärtans allerkäraste. Drottningen vände nu tillbaka med sådan besked och tänkte bara uppå, huru hon skulle hindra de unga tu att komma i tal

med varandra. Till den ändan befallte hon sin styvdotter att gömma sig i prinsens sovkammare och lönnligen akta på allt, vad den främmande kvinnan skulle företaga. Därefter fyllde hon en bägare med mjöd och bjöd sin käraste dricka. Men vid prinsen nu fattade bågaren, öck han se, varest trollkvinnans dotter stod och vinkade åt honom, att han skulle taga sig till vara. Då rann där upp som ett ljus för hans sinne, så att han hugsade, vad underlig sömn plögade falla över honom, och mycket annat sällsamt. Han tog därför bågaren och låtsade dricka, men slog hemligen ut drycken, medan trollkaringen vände ryggen till. Därefter lutade han sig tillbaka, liksom han

fallit i en tung sömn.

Men när drottningen märkte sådant, log hon i sitt falska hjärta och tänkte, att allting var väl beställt. Hon gick så bort

till konungadottern, förde henne in i kammaren och menade, att hon nu gärna kunde få tala vid prinsen. Han skulle ändock inte höra henne.

När konungadottern nu åter blivit allena med prins Hatt, föll hon honom om halsen med stor hjärtans kärlek och sade, huru innerligt glad hon var att ännu en gång få se honom. Men prinsen var så bunden och förvillad, att han icke förstod, varom hon talade, utan låtsade som han sov.

Nu vart prinsessan högeligen bedrövad, vred sina händer och bad honom med många tårar om tillgift för allt, vad hon brutit honom emot. Därjämte förtäljde hon även om deras forna kärlek och om all den nöd, hon fått utstå, medan hon sökt honom över vida världen. Hon tillade, att nu ville hon dö,

sedan han ej längre älskade henne.

Men eftersom hon talade, väcktes prinsens hugkomst, så att

han förstod, huru allt hade timat, och huru den elaka trollpac-

kan skilt honom ifrån hans egen hjärtans allerkäresta. Härvid blev han så till mods, att han i förstone icke kunde få fram ett enda ord, utan det förekom honom, att han vaknade ur en lång och svår dröm. Änteligen sprang han upp med stor häftighet, tog prinsessan i famn, kysste henne och sade, att hon ensam var den vännen, han höll kär i hela världen. Nu blev där fröjd, varest tillförene varit gråt och sorg, och tycktes

prinsen och prinsessan, att deras glädje nu var större än all den

jämmer och nöd, de fått lida, me'ns de voro åtskilda.

Som prinsen och hans käresta nu höllo varandra i famn och glömde allting annat för glädjen att vara tillsammans, gick

käringens dotter oförvarandes fram ur sitt gömställe och stades inför dem. Då blev prinsessan förfärad, ty hon kunde inte annat tänka, än att nu var deras lycka spilld, sedan trollets dot-

ter hade röjt dem. Men den unga mön talade dem vänligt till och sade:

– Varen tröst! Icke skall jag förråda er, utan jag vill hjälpa er allt vad jag kan.

Därefter förtäljde hon, huru hon själv var av kristen blod, ty hennes fader var en prins, som drottningen förtrollat, likasom hon nu hade gjort med prins Hatt. Hon tillade:

– Det är nu lång tid sedan, att min fader vart död av sorg, och vore väl för oss alla, om även min elaka styvmoder bleve död, ty så länge hon lever, kunna vi icke vänta någon lycka, varken I eller jag.

När prinsen och hans käresta hörde detta, blevo de väl tillfreds och tackade mön för hennes goda vilja. Därefter satte de sig alla tre samman och lade råd, huru de skulle bli av med trollpackan, såsom det är var man väl kunnigt, att man icke kan få död på troll annorledes än att man skållar ihel dem.

När så allt var överlagt och beslutat, vände mön åter till sitt lönnställe, vareft hon legat gömd om natten, men prinsen lade sig på bädden och låtsade sova, och avbidade de sålunda trolldrottningens ankomst. De behövde också inte vänta länge, ty innan den första stjärnan slocknade för dagen, kom trollet in i kammaren för att hämta konungadottern och spörja, huru allt hade tilldragit sig om natten.

Det led så några dagar fram, och allt satt prinsessan i gåshuset likasom tillföre. Men i kungsgården var buller och bång, ty drottningen skulle hålla sitt bröllop med prins Hatt, och en stor hop troll, både närleds och fjärran, voro bjudna till gästabudet. Där gjordes nu övermåttan stora tillrustningar, och

käringen lät bära fram sin stora kättil, som kunde rymma aderton oxar på en gång, så stor var den.

När så eld var uppgjord, oxarne slaktade och allt väl beställt,

sände hon ned till gåshuset för att spörja vandringskvinnan till, huru köttet skulle bliva mört och väl kokat. Ja, prinsessan

lät inte bedja sig två gånger, utan svarade:

– Så är sed i vårt land, att elden göres mycket stark och lagen kokas, ända tills kättiln är blå i botten.

Detta tycktes trolldrottningen vara ett gott råd. Hon lät därför göra elden tre gånger starkare än förut, så att vattnet bubb-

lade och lekte högt i himmels sky. När det så lidit en stund, skickade hon först prinsessan att se efter, om icke kättiln var

blå i botten.

Ja, konungadottern gick, lutade sig över brädden och såg ned i vattnet, men ännu syntes ingen blånad. Det led så åter en stund, och drottningen skickade prins Hatt, men icke heller han kunde se någon blånad.

Nu vart käringen vred och mente, att väl vore kättiln blå,

allenast man såge riktigt efter. Hon steg så själv upp och såg

ned i vattnet, där det kokade som allra mest. Men knappt hade hon lutat sig över brädden, förrän prinsen var tillreds, grep henne i fötterna och kastade henne huvudstupa i det sjudheta vattnet. Och därmed var det slut på kärningen, rätt så troll hon var.

Nu tyckte prinsen och hans käresta, att det minsann inte var värt dröja, tills gästerna skulle komma, utan de togo den gyllene spinnrocken, gullhärveln, gullpungen och många andra kosteliga ting och drogo hastigt sina färde ifrån kungsgården. När de så vandrat både länge och väl, kommo de omsider till ett präktigt slott, som låg och glimmade i solskenet. Men på slottets gård stod en grön buske, och alltsom de nalkades, hördes därifrån ett ljuvligt spel, liksom av harpor och fågelsång.

Nu var det prinsessan, som blev glad, ty hon igenkände, att detta var de tre sjungande löven, som hon fått av sin fader. Men hennes glädje blev ännu mycket större, när hon kom fram och fick se, varest hennes små barn och prinsens systrar och mycket annat folk gingo emot dem, och folket hälsade prins Hatt för konung och prinsessan för drottning.

Så gingo de lön för all sin trogna kärlek och levde sedan lyckliga och nöjda i många, många år, och prinsen styrde sitt rike med vishet och mandom, så att mäktigare konung och huldare drottning aldrig ha funnits. Men de tre sjungande löven upphörde icke att spela, utan klingade dag och natt, så ingen vet omtala ljuvligare sång, och aldrig var någon sorgfull, att han

icke blev glad, när han fick höra den. Och så var sagan all.